

Hurt

Kipu ja paha olo hiipivät nahan alle... Olen hajoamassa, niin olemattomiksi palasiksi että niiden kasaaminen takaisin vie ikuisuuden. Kuulun kaikkialle, mutten sittenkään mihinkään... En ole tasa-arvoinen... Olen samanlainen kuin muut mutten silti riittävä... Sanat eivät helpota... Kenenkään keuhut eivät ole enää mitään... Ennen olo parani kyynelistä, nyt se auttaa enää hetken...

Pelko on vahva osa elämää, pelko siitä ettei jaksakaan enää, siitä ettei ole tarpeeksi, että kukaan ei ymmärrä, eikä kukaan enää muista tai näe sinua ja olet aivan yksin vaikka vieressäsi olisi kymmeniä ihmisiä...

Juokseminen vessaan välituntisin itkemään on arkea, mutta huomaako kukaan että olit pois tai kysy missä olit...

Miten voi olla yksin kun huoneessa on monta muuta ihmistä? Miten voi olla väsynyt elämään kahdentoista vuoden jälkeen? Miten voi olla niin huomaamaton?

Ajatukset siitä että kukaan ei rakasta sinua satuttavat ja viiltävät sisintä, muttet kykene lopettamaan. Olet umpikujassa josta et osaa palata kääntymällä...